

KRISTAUS KARALIAUS

LĀTVAS

No. 19. Mt. XVIII

Gegužēs-May 7, 1938



L.Š.Š. valst.
respubl. l. l. n. e.
bibliotēka

III SEKMADIENIS PO VELYKŲ

LEKCIJA

I Petro 2, 11—19.

BROLIAI: aš maldauju jus, susilaikykite kaipo ateiviai ir keleiviai nuo kūniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą. Tebūnie jūsų pasielgimas tarp pagonių geras, kad ir ten, kame jie neteisiai apkalbinėja jus, lyg piktadarius, pažintų jus iš gerų darbų ir garbintų Dievą aplankymo dieną.

Taigi, pasiduokite kiekvienai žmonių tvarkai dėl Dievo: ar tai karaliui kaipo valdovui, ar tai vadams kaipo jo siūstiems atkeršyti piktadariams ir pagirti gerųjų. Nes tai yra Dievo valia, kad gera darydami priverstumėte nutilti neišmanančiųjų žmonių nežinojimą; kaip laisvieji, ne kaip tie, kurie daro iš laisvės piktenybei dangalą, bet kaip Dievo tarnai. Visus gerbkite, mylėkite brolius, Dievo bijokite, gerbkite karalių.

Jūs, vergai, būkite pasidavę visa baime valdovams ne tik geriems ir romiems, bet ir nepakenčiamiems. Nes tai yra malonė, jei kas dėl sąžinės Dievop pakelia vargus, kentėdamas neteislingai.

EVANGELIJA

Jono 16, 16—22.

ANUO metu, Jėzus tarė savo mokytiniams: Dar valandėlė, ir jūs jau nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą. Tuomet kaikurie iš jo mokytinių kalbėjosi tarp savęs: Kas tai yra, ką jis mums sako: Dar valandėlė, ir nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane; ir: Aš einu pas Tėvą? Taigi, jie klausinėjosi: Ką tai reiškia, ką jis sako: Valandėlė? Mes nežinome, apie ką jis kalba. Jėzus suprato, kad jie nprėjo jį klausiti, ir jiems tarė: Jūs klausinėjate vienas kitą apie tai, kad aš jums pasakiau: Valandėlė, ir nebematysite manęs, ir vėl valandėlė, ir matysite mane. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, pasaulis gaus džiaugsis. Jūs būsite nuliūdę, bet jūsų nuliūdimas

pavirs džiaugsmu. Moteriškė gimdydama turi nuliūdimo, nes jos valanda atėjo. Pagimdžius gi kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo dėl džiaugsmo, kad gimė pasauliui žmogus. Taip irūs dabar, tiesa, turite nuliūdimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

GIESMĖ

Sveika Marija, Motina Dievo,
Iš dangaus duota naujoji Ieva,
Teikis atmint mus savo širdyje,
Melski už mus Dievą, Sveika Marija!

Panele skaisti, nuo kaltės liuosa,
Saugok ligoje, šelpk sopuliuose,
Tu, kvepiančioji Rojaus Lelija,
Duok sveiką orą, Sveika Marija!

Tu, kuri žemėj Jėzu penėjai,
Viešpatį savo ir Sutvėrėją.
Palaimink laukus mūsų šalyje,
Gink mus nuo bado, Sveika Marija!

Tu, kuri mirtį Sūnaus regėjai,
Ašaras graudžias po kryžium liejai,
Per tavo kančią ir Kalvariją,
Duok mums kantrybės, Sveika Marija!

Panele šventa, pilna malcnės,
Platink vienybę, sutaikink žmones,
Naikink rūstybę mūsų širdyje,
Suteik ramybę, Sveika Marija!

Motina šventa ir nekalčiausia,
Duok nekaltybės dorą brangiausia,
Dildyk širdyse pikto vergija,
Duok Dievo meilės, Sveika Marija!

O Karaliene visų šventųjų,
Išgirsks meldimą žmonių kaltųjų,
Neduok mums degti baisioj ugnyje,
Nuvesk į dangų, Sveika Marija! Amen.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Pasiskaitymai šventadieniams)

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Pasaulis Laimės neduoda

PASIDAIRIUS aplink save, o dar geriau, pažvelgus į savo širdies troškimus, mes pastebime, jog mūsų širdis labiausiai linksta ypač prie trijų dalykų: būtent: 1. trokšta turtų, kadangi jie duoda mums galimybės įsigyti, ko tik siela geidžia; 2. trokšta žmonių garbės, kadangi žmonių pagarba patenkina mūsų puikybės jausmus, ir pagaliau, 3. trokšta kūniškųjų pasisavinimų, kadangi jie patenkina mūsų, taip sakant, žvėriškąją pusę — kūną.

Tačiau, matome, jog šitas rūšies pasaulio gėrybės (gėriai) nepajėgia duoti pilnos laimės. Paprastai jos ne vien pilnai nepatenkina žmogaus, bet dar dažniausiai visai gadina žmogaus gyvenimą, priveda prie skurdo, o pagaliau, ar šiaip ar taip, viskas baigiasi mirtimi, kuri išnuogina iš visų šių gėrių!

Dėlko nepatenkina? Gi dėlto, kad žmogus, kaip jau minėjome, susideda ne vien iš kūno, bet dar ir iš sielos. Taigi, kaip kad kūnas yra reikalingas maisto, kad galėtų atlikti savo reikalus, taip lygiai ir siela reikalinga irgi maisto savojo. Kettleris sako: "Kaip kad kūnas negali būti sotus vien dvasiniu maistu, taip lygiai ir siela negali pasisotinti kūno maistu. Ko dėliai ir Kristus yra pasakęs samarietei: "Kiekvienas, kurs geria šį vandenį, dar troks" (Jon. 4, 13).

Kaip kad užlašintas ant ugnies vandens lašas ne tik neužslopina ugnies, bet dar labiau išpučia, taip lygiai ir žemiškieji smagumai išpučia mummyse kaskart didesnę kūniškosios aistros liepsną: mes pradedame kaskart smarkiau ieškoti dar didesnių ir naujų išpūdžių, kol, pagaliau, mums viskas nusibosta, kadangi juose nerandame tikrojo patenkinimo. Šio dėliai ir šv. Bonaventūra sako: "Turtai negalima pasotinti sielos, lygiai kaip kad ugnies negalima užgesinti mal-komis, angliais, derva, ar alyva, o trošku-lio druska".

1. Turtai

Rasit ne vienam jūsų, skaitytojau, teko atsidusti (pasvajoti): "Oi, kad man bent tūkstantėlę sukrauti! Tai būčiau laimingas!" Na, Dievas tau ir dribtelėjo! Tačiau, ar ilgam jauties laimingas esąs, Nepraslinko diene-lė, kaip tu jau pradėjai trokšti antros tūkst-anties, o vėliau ir trečios, o ten jau tau ne-bepakanka ir tūkstančių tūkstančių! Įsižiū-rėk tik milijonieriams. Ar jie patenkinti savo milijonais? Ne! Juo daugiau jų turi, juo dau-giau trokšta! Troškimui nėra galo! Žmonės tai jau seniai pastebėjo, ko dėliai ir atsirado pasaka apie senelį ir senutę, kurie būdami neturtingi žvejai sugavo auksinę žuvelę. Ši žuvelė už sugražinimą jai laisvės pažadėjo jiems išpildyti jų visus reikalavimus. Užtuot pasitenkinus gautais iš žuvelės patogumais ir pasiturinėjū gyvenimu, senelis, o ypač se-nelė virto gobšiais ir kaskart daugiau ma-lonių pradėjo reikalauti iš žuvelės, kol, pa-galiau, žuvelė, supykusi atėmė iš jų ir tai, ką jie buvo gavę! Ir štai, šitie gobšiai se-neliai nebeteko viso gera ir vėl atsirado savo sulūžusioj lūšnelėj!

O kiek tai skurdo ir nelaimių neša su sa-vimi turtai ir troškimas jų?! Jų betrokš-damas žmogus pradeda prie jų prisirišti taip, kad virsta didžiausiu ir šlykščiausiu šykštuoliu! Jis marina badu ir pats save, ir savo šeimą! Nei pats nesinaudoja savo tur-tais, nei kitiems leidžia naudotis, lyg anas patarlių šuo — nei pats ēda šieno, nei kitų neprileidžia- Iš šykštuolio ir mirdamas ba-du neišmelsi duonos karnelio! Jame išdyla visi žmoniškieji jausmai, jis dreba ant kiek-vieno skatiko! Turtams įsigyti ne vienas par-duoda savo tikybą, lyg kad Judas Kristų, savo tėvynę, garbę ir šlovę. Pagaliau, jis visai nustoja savo sąžinės: pradeda kitus skriausti, apgaulioti, vogti, ir nebijojo net ir žmogžudystės! O kiek rūpesnio turtams apsaugoti?! Jam visi vagys, visi apgauli-šai, visi žmogžudžiai! Jis virsta žvėriu ir lyg žvėris dažnai miršta, o miršta badu ant

pinigų krūvos! Tai dažnūs gyvenimo apsi-reiškimai.

Antrą vertus, prie kokio tai dvasinio skurdo priveda turtai! Turtuolis dažniausiai įsi-leidžia į didžiausias nuodėmes, ištvirkimą. Turėdamas tiek ir tiek pinigų jis trokšta į-vairių įvairiausių pasismagininimų, ieško kuoprašmatniausių valgių ir gėrimų. Jam ne-pakanka paprastųjų išpūdžių — jis ieško, kas nepaprasta ir leidžiasi nepaprastan iš-tvirkiman! Kad tu, skaitytojai, galėtumei, kad ir viena akimi, žvilgteterėti į didžiųjų miestų policijos raštus, tai tau plaukai ant galvos pasišiaustų iš pasibiaurėjimo ir šiur-pulus supurtintų tave labiau, kaip kad di-džiausioj speigoj! Gi tik turtuoliuose atsi-randa tokia liga, kaip "spleen" (nuoboda); tik iš jų yra kilusios bauriausios lytinės ligos! Niekur nėra tiek savižudysčių, kiek turtuoliuose, ištvirkusiuose dėl savo turtų!

Ciesorių laikais Roma buvo pasiekusi aukš-čiausiojo savo turtų, garbės ir galybės laipsnio. O kas iš to išėjo? Gi niekur kitur nebu-vė buvę tiek ištvirkimo, tokio žvėriškumo, tiek žmogžudysčių ir savižudysčių, kiek anais laikais! Tik bolševikų žiaurumai gali pri-lygti tam! Kad turtai tiektų laimės, tai argi žudytusi turtuoliai?!

2. Kūniški pasismagininimai

Daugelis ieško sau laimės kūniškuose pa-sismagininimuose. O ar randa? Plačiau apie tai pakalbėsime kitoj vietoj. Čia tik primin-siu, jog suprasti kokį skurdan įvaro žmo-gų paleistovybė ir girtuoklybė (kurios pa-prastai visados eina greičiumi), mums gana pasivaikščioti po ligonines, pasiknisinėti po policijos ir gydytojų užrašus, po savižudys-čių priežastis. Gydytojai beveik vienbalsiai tvirtina, jog per 90 nuoš. ligoninėse guli dėl paleistovybės ir girtuoklybės! Tokį patį nuo-šimtį priskiria ir kalėjimo užvaizdos! Tarna-vimas kūno geiduliams atneša žmonėms tik nelaimę — ir čia skursta, ir po mirties be-galiniai kenčia!

3. Pasaulio garbė

Kiti vėl ieško sau laimės išaukštintime sa-vęs, žmonių pagarboj. Tačiau, ir šiuo atžvil-giu gyvenimas parodo, jog žmogus neranda sau laimės.

Troškimas iškilti aukščiau už kitus neduo-

da puikuoliui nė vienos ramios valandos. Pa-vydas, pykčiai, kerštai, paniūra, kietaširdys-tė — štai jausmai, kurie viešpatuoja puiku-lių širdyse! O šio pasekos tai skurdas žmo-nijai — nelaimingųjų tūkstančių tūkstantys! Šiai tiesai patvirtinti pakanka kad ir pa-viršutiniškai pažvelgti žmonijos istorijon. Kągi mes ten pamatysime?

Karaliai, prezidentai, ministrai, galiūnai, politikieriai, diplomatai veržte veržiasi už-sikopti ant aukščiausiųjų garbės laiptų, ap-valdyti minias, net ir visą pasaulį! Ir štai kokios pasekos: neteisybių neteisybės, mela-gystės, suktybės, žiaurumai didesni už žvė-rių plėšriųjų! Tūkstančių tūkstančių žmonių kruvinos ašaros rieda iš akių dėl puikuolių pastangų ir siekimų įsigyti garbės poaukščių! Tautos plūduriuoja kraujuose, lyg jūrose! Be skaičiaus našlių ir našlaičių! Visos tautos, lyg viesulų nuduotos nuo žemės paviršio! Didžiausi derlingieji plotai virsta dykumo-mis! Kur seniau žydėdavo aukščiausioji kul-tūra, ten šiandieną laukiniai žvėrys staugia! Tai ne vienas jūsų, skaitytojai, rasit, esate pragyvenę pasaulinio karo metu, o kam te-ko pakliūti bolševikų naguosna, tam nereikia daug kas ir kalbėti...

Žmonės lenkia galvas prieš valdovus, ga-liūnus, klauso jų paliepimų, šūkauja: va-lio! Tačiau, ar ilgam? Neronas, Kaligula ir Domicijonas (Romos ciesoriai), Liudvikas (prancūzų karalius), Marija Stuart (Skoti-jos), Aleksandras II ir Nikolajus II (Rusijos carai) ir daugybė kitų numesta nuo sosto ir nugalabinta žiauriausiu būdu! Kiek tai įvairių didikų, vadų, aukštųjų valdininkų, prezidentų mainų mainomis išnyksta! Kiek tai vargo jie turėdavo šioms vietoms užimti, o kiek trumpai jie džiaugėsi jomis, kiek tru-mpai gerbė juos žmonės!

Šiandieną, rasit, ir tau, skaitytojai, rūpi, kad apie tave parašytų laikraščiuose, kad pasaulis sužinotų apie tave, kad prieš tave kiti galvas lenktų. Tačiau, ar ilgai tave gerbs? Štai, tie patys, kurie nūn taip žemai lenkiasi prieš tave, jau rasit, šiandien kni-sasi po tavimi, o rasit jau ir pajuokia dėl to, kad tau koja paslydo, nelaimė užtiko, nustojai savo garbės poaukščio, nebetekai turtų, gerybės!

Man teko pažinti viena labai išmintinga, dora, linksma, turtinga moteriškė. Visur, kur



tik būdavo pasirodys, jai pirmoji vieta — krikštasuolis, gardžiausias kąsnelis! Štai, taip jau aplinkybėms susikrovus, ji virsta neturtėlė! Kaip viskas pasikeitė! Tarytum, ji nebe ta pati moteriškė! Niekas nebekviečia į save pasiviešėtį! Jei retkarčiais ir nuvažiuoja į gimines, tai niokso kur kertelėj — niekas nebesako gero žodžio! Dešimčiai metų praslinkus, ji vėl atsigavo. Žmonės ir vėl pradėjo ieškoti jos bičiulystės! Štai, ką verta žmonių garbė!

Kas labai beatmena garsiuosius išradėjus, mokslinčius, žmonijos geradarius? Retai kas hemini, jeigu mokyklų vadovėliuose! Štai, Kolumbas yra atradęs Amerika, o yra miręs didžiausiam skurde, beveik badu!

Taigi, iš viso aukščiau pasakyto darosi aišku, jog ir pasaulio garbė nesuteikia laimės žmogui.

4. Pasaulis tai žmonių ne bičiulis, bet priešas

Kaip jau svarstėme, nei turtai, nei kūniški pasismaginimai, nei pasaulio garbė neduoda žmogui patvarios laimės, kadangi jų dugne glūdi skausmas! Dėlto tai ir yra atsiradusi graikų pasaka, pasak kurios, vieną kartą žemiškoji aistra (raškažis) ir skausmas atėję į vyriausįjį dievaitį Dzeusą (Per-

kūną), besiskųdami kits kitu, o dievaitis juodu abu surakinęs viena grandine (lenciūgu) ir šitaip paleidęs juodu vaikščioti po pasaulį. Nuo anų laikų juodu ir nūnai šitaip tebevaikščiojančiu! Ši pasaka turi labiausiai gilios minties: ji nurodo, jog žemiškos gėrybės paprastai yra susijusios su skausmu ir baigiasi juomi!

Pagal šv. Krizostomą žemiškos gėrybės tai erškėčiai — kas visa širdimi prisiglaudžia prie jų, tas skaudžiai susižeidžia.

Šv. Bonaventūra sako, jog, kaip upių gardus vanduo sukarsta, įtekėjęs į jūrą, taip lygiai ir žemiškieji pasismaginimai paskęsta pagaliau kartybėse.

Uždraustieji vaisiai tai nuodingi vaistai — pavirš jie išrodo gražūs, tačiau suvalgyti iššaukia skausmą, o pagaliau ir mirtį!

Pasaulis su savais pasismaginimais yra tai didžiausias savo bičiulių priešas! Tai jau gerai supranta visa širdimi prisirašiusieji prie žemiškųjų gėrybių žmonės, tačiau, susigriebia dažniausiai jau per vėlai! Šitok-sai Saliamonas, kurs buvo išmėginęs visus žemiškuosius pasismaginimus, pagaliau, turėjo sušukti: “Viskas tuštybių tuštybė!” Aleksandras Didysis (graikų karalius) žiūrėdamas į žvaigždes sušuko: “kiek tai pasaulių, kurių aš dar nevaldau ir niekados nevaldysiu!”

Ne veltui žemė yra praminta “ašarų pakalne”. Beverkdamas atsiranda šitame pasauly žmogus ir su juo skiriasi irgi verkdamas, tik dar skaudžiau! Žemė priligsta didžiausiai ligoninei, kurioj tiek ligonių, kiek žmonių! Tikrosios laimės šešėlis ir nelaimė, džiaugsmas ir skausmas su ašaromis žmogaus gyvenime nuolatos keičiasi, lyg giedra su lietumi!

Galima neapsirikus tvirtinti, jog džiaugsmas yra tia prisiartinančios nelaimės ir skausmų pranašas! Graikų karalius Pilypas Makedonietis, gavęs sužinoti vienu ir tuo pačiu metu tris sau malonius dalykus, prasiarė: “Esu perdaug laimingas — neilgai tai tvers!”

Karolius V ciesorius yra šitaip išsitaręs: “Mano viešpatavimas buvo laimingas; tačiau, aš neturėdavau nė vienos nesudrumsto džiaugsmo valandėlės! Po džiaugsmo atsiradavo naujas skausmas, po kiekvieno nugailėjimo gimdavo baimė pralošti!”

Šv. Ambrosius sako, jog "žmogaus gyvenimas tai plaukimas per jūras. Banguojančios vilnys be paliovos čia kilsta aukštyn, čia krinta bedugnėn. Ir jokios pastangos nepakeis šitos būklės, kadangi jau šitoksai žmogaus likimas čia ant žemės".

Šio dėliai, anot Leono XIII popiežiaus žodžių, visos socialistų svajonės pasauliui sulyginti, rojui čia ant žemės sukurti, žmoniškai paliuosuoti nuo rūpesnių ir skausmų esančios tiktai tuščios svajonės!

Iš viso aukščiau pasakyto darosi aišku, jog pasaulyje laimės rasti negalima.

5. Laimė tik viename Dieve!

Čia ne vienas gali paklausti: "Tai rasit, ir iš viso nėra laimės?" Yra! Kaip gi nebus! Kitaip mes savo sieloje ir neturėtume troškimo šito laimės!

Be šio, dargi yra žmonių, kurie iš tikrųjų jaučiasi esą laimingi. Kas gi jie tokie? Gi paklausk šventųjų žmonių, t. y. tų, kurie yra tikri Romos Katalikų Bažnyčios pasekėjai. Mat, šie žmonės gerai žino, kam jie čia ant žemės gyvena, kur yra tikroji laimė ir kaip ją pasiekti.

Joks pasaulionių mokslas šio visiems taip

svarbaus klausymo išspręsti, negalėjo ir negali, kaip tai jau matėme. Jį tikriausiai išsprendžia vien tik iš paties Dievo gautas R. K. Bažnyčios mokslas.

Pats Dievas yra pasakęs: "Kiekvieną, kurs šaukiasi į mano vardą, aš sutvėriau savo garbei, prirėngiau jį ir padariau jį" (Iz. 4, 37). O Kornelius a Lapide priduria: "tik-tai dėl savęs, kaipo galutiniojo tikslo (siekioti)" (VI, 4).

Šv. Augustinas šitaip aiškina: "Žmogus sukurtas tam, kad pažintų Aukščiausiąją Gėrybę, pažinęs Ją pamylėtų, pamylėjęs Jos įsigytų, o įsigijęs amžinai džiaugtųsi Jąja" (De diligendo Deo). Žmogus randa patenkimo savoje tiktai viename Dieve, kurs yra tobuliausias Gėris. Šio dėliai ir Psalmistas sako: "Jis pasotina tavo troškimą gėrybėmis" (102, 5.), o jam pritaria šv. Augustinas: "Tu Dieve, esi mus sukūręs dėl savęs, ir mūsų širdis yra nerami, kol neatsilsės Tavyje!" Štai, kas suteikia laimės! Štai, mūsų gyvenimo siekis! Štai mūsų tikslas!

Ar iš tikrųjų šitaip yra ir kaip šitas siekis pasiekti, tai pasikalbėsime tolimesniuose pasiskaitymuose.

(Bus daugiau.)

ŠVENTASIS AUGUSTINAS

AURELIJUS (Augustinas) gimė Afrikoje, Tagasto mieste (netoli Kartaginos) 354 m. lapkr. 13 d. iš motinos krikščionės, šv. Monikos, ir tėvo pagonio, Patricijaus. Motiną iš pat mažumelės diegė į vaiko širdį krikščioniškos šviesos kibirkštį, bet doriškai pakrikusio tėvo įtaka jautriai vaiko sielai buvo stipresnė, negu motinos. Jisai jauną Aurelijų pavedė auklėti pagonims mokytojams, kurie į išdidaus jaunikačio sielą įdiegė dar daugiau išdidumo ir puikybės. Mokykloje jaunuolis visai ištvirko: draugai, teatrai, pasilinksminimai ir moterys buvo jo kasdieninė duona. Tėvui vaiko širdies auklėjimas visiškai nerūpėjo, — jam buvo svarbu tik mokslas, — o motinos perspėjimus Aurelijus laikė neprotingų bobų plepalais. Tėvo krikštas ir mirtis taip pat jį nepaveikė.

Pagaliau kartą, beskaitydamas Cicerono raštus, kur išrodinėjama šio pasaulio dalykų

ir pagonų filosofijos tuštumas, jaunuolis užsidegė tiesos meile. Motinos įdiegta krikščioniška šviesa nurodė jam imtis šv. Rašto. Bet prastutėlis šv. Knygų stilius išdidžiam ir išsilavinusiam retorikui nepatiko, ir jis jį metė šalin, o tiesos pasiryžo kitur ieškoti. Pagaliau prisidėjo prie žalingos katalikybei manichiejų sektos ir jos nariu išbuvo apie 10 metų. Tik mylimo draugo staigi mirtis paskatino jį tiesos giliau ieškoti: jis suprato, kad nei manichiejizmas, nei pagonių filosofija nepajėgia jam išaiškinti klausimus, kas yra anapus grabo. Apie tos sektos tikrumą pradėjo abejoti. Ir kai kartą Kartaginoj smarkiuose ginčuose į ožio ragą surietė vyriausią manichiejų sektos šulą, Faustą, Aurelijus visiškai atsirado abejojimų bedugnėj. Tokiam sielos stovyj nuvyksta į Milaną, kur gauna retorikos mokytojo vietą. Čia susipažįsta su kitu garsiu kalbėtoju-pamokslininku vyskupu Ambraziejum ir jo patiriamas imasi studijuoti pirmiau pa-

niekintą šv. Raštą. Tik dabar jisai suprato Kristaus mokslo teisingumą.

Jo protas jau atvirto, tik reikėjo dar didesnės kovos širdžiai atversti, kad būtų galima, pasak šv. Povilo, nusivilkus senąjį žmogų, apsivilkti nauju — Jėzumi Kristumi (plg. Kolos. 3, 9-10). Čia jam daug padėjo šventųjų gyvenimo pavyzdžiai. „Galėjo tas, galėjo ta, dėl ko tu, Aurelijau, negali?!“, — buvo jo šūkis. Kurį laiką svyravęs, pagaliau atsisakė Milane nuo garbingos vietos, paliko miesto triukšmą, draugus, drauges, iširašė į katechumenų eiles ir 387 m. bal. 24 d., turėdamas 32 metus, apsikrikštijo, priimdamas Augustino vardą. Čia daug pagelbėjo ir jo motinos, šv. Monikos, karštos maldos, kuri už pasileidusį sūnų apie 15 m. meldė ir atgailojo. Sūnui apsikrikštijus, netrukus motina miršta, bet ne tiek iš senatvės, kiek iš džiaugsmo. Ją palaidojes, Augustinas grįžta į tėviškę, parduoda savo palikimą, pinigus išdalina beturčiams ir veda aštrų atgailos gyvenimą.

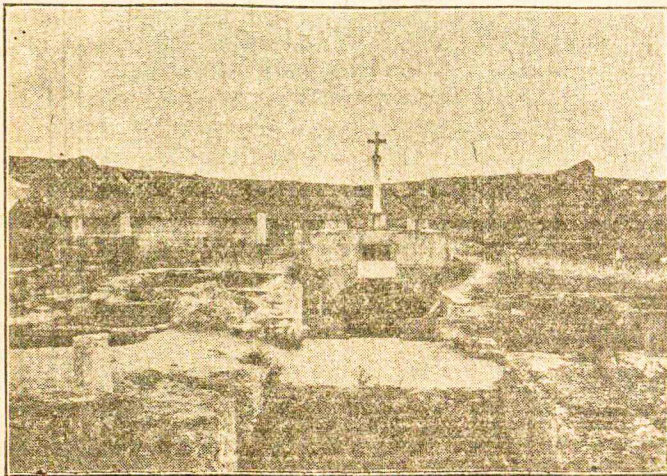
Savo duosnumu, patarnavimu artimui ir aštrių gyvenimų atkreipė į save žmonių dėmesį, kurie pas jį plaukte plaukdavo, visokių patarimų ir nurodymų ieškodami. Jam persikėlus gyventi į Hiponą, to miesto vyskupas Valerijus, matydamas jo didelę įtaką žmonėms ir stebėtiną iškalbingumą, išventi-

no jį kunigu ir pavedė jam sakyti pamokslus. Būdamas kunigu - pamokslininku visu uolumu ir širdžia atsidėjo Dievo tarnybai. Ypač pasižymėjo kovoje su klaidatikiais, daugelį jų patraukdamas prie tikrosios Kristaus Bažnyčios. Bet dar daugiau pasidarbavo, kai, mirus Valerijui, liko išrinktas Hiponos vyskupu. Žodžiu ir raštu kovojo su herezijomis, įsteigė augustijonų vienuoliją, kuriai parašė įstatus ir pats vadovavo; sušaukė kelis vyskupų sinodus, šelpdavo vargšus, paguosdavo ir suramindavo nelaiminguosius, kur tiktai galėdavo.

Be ganytojavimo darbų parašė dar daug veikalų, išspręsdamas opiausius tų laikų klausimus. Ypač šiems laikams reikšmingas jo veikalas: „Confessiones“ — („Išpažintis“), kuriame atvirai išdėsto ir pasmerkia visą savo praėjusią nuodėmingo gyvenimo tuštumą ir nurodo, kad visa žmogaus laimė tik Dievuje.

Mirė 430 m. rugp. 24 d., tais pačiais metais, kada žiauri vandalų tauta užplūdo šalį, paėmė Hiponą, degino namus, kankino ir žudė jo ganojuosius. Bet seneliui vyskupui tų žiaurumų jau neteko matyti. Mirdamas prašė iškabinti ant sienos prieš akis septynias atgailos psalmes, kad jas beskaitydamas dar galėtų apgailėti savo jaunystės nuodėmes.

Tolutis



Kartagino miesto vaizdas, kur šv. Augustinas ilgą laiką gyveno.



Gegužės mėnesį visi žmonės ypatingu būdu garbina Mariją.

Švenčiausioji Panelė Marija Ir Kunigija

“Aš apreiskiau tavo vardą žmonėms, kuriuos man davei iš pasaulio. Jie buvo tavo ir tu davei man juos; jie laikė tavo žodžius. Dabar jie žino, kad visa, ką man davei, yra iš tavęs. Nes žodžius, kuriuos tu man davei, aš daviau jiems; jie priėmė ir tikrai pažino, kad aš nuo tavęs išėjau, ir įtikėjo, kad tu mane siuntei. Aš už juos meldžiu; ne už pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos tu man davei, nes jie tavo. Visa, kas mano, yra tavo, ir, kas tavo, yra mano, ir aš esu pagarbintas juose. Aš jau nebesu pasaulyje, ir aš pas tave einu. Šventasis Tėve, išlaikyk dėl savo vardo tuos, kuriuos man davei, kad jie būtų viena, kaip ir mes. Būdamas su jais, aš laikiaus juos dėl tavo vardo. Aš sergėjau, kuriuos tu man davei, ir nė vienas jų neprąžuvo, kaip tik prapulties sūnus, kad Raštas įvyktų. Bet dabar aš pas tave einu ir tai kalbu pasaulyje, kad jie turėtų savyje mano džiaugsmą pilną. Aš jiems daviau tavo žodį, bet pasaulis jų nektntė, nes jie ne iš šio pasaulio. Aš neprašau atimti juos iš pasaulio, bet apsaugoti juos nuo pikta. Jie ne iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio. Pašventink juos tiesoje. Tavo žodis tiesa. Kaip tu mane siuntei į pasaulį, taip ir aš juos siunčiu į pasaulį. Už juos aš pašvenčiu pats save, kad ir jie būtų pašventinti tiesoje. Prašau gi ne tik už juos, bet ir už tuos, kurie per jų žodį tikės į mane, kad visi būtų viena, kaip tu, Tėve, esi manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų manyse viena, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs. Garbę, kurią man davei, aš daviau jiems, kad jie būtų viena, kaip ir mes esame viena. Aš juose ir tu manyje, kad jie būtų tubuloje vienybėje, kad pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs ir mylėjai juos taip, kaip ir mane mylėjai. Tėve aš noriu, kad tenai, kur aš esu, būtų su manim ir tie, kuriuos tu man davei, kad jie matytų mano garbę, kurią tu man suteikei, nes tu mane mylėjai pirm pasaulio įkūrimo. Teisusis Tėve, pasaulis tavęs nepažino, aš gi tave pažinau; taip pat šito nepažino, kad tu esi mane siuntęs. Aš padariau jiems tavo vardą žinomą

ir duosiu ji pažinti, kad meilė, kuria tu mane mylėjai, būtų juose ir aš juose” (Jon. 17, 6—26).

Įsiskaičius į šitą Aukščiausiojo Kunigo, Jėzaus Kristaus, maldą į savo dangiškąjį Tėvą už Apaštalus, mokinius ir jų jų įpėdinius, žmogus norom - nenorom nustembi anuo jautrumu ir rūpestingumu, koku Jis šaukiasi į savo Tėvą, kad šis imtų globon ir apsaugotų nuo pikta visus pašauktuosius ir toliau varyti aną darbą, kurio dėliai Išganytojas atėjo šitan pasaulin, t. y. popiežius, vyskopus ir kunigus.

Kas geriau už Jėzų galėjo suprasti, kiek sunkus ir atsakomingas, kiek svarbus, žmonėms skelbėjo Jėzaus mokslo darbas?! Šv. Rašte yra daugiau 200 vietų, kur kalbama apie kunigus ir jų pareigas. Iš jų aiškiai matosi, jog kunigų darbas tai vesti sielas išganymo keliu, skelbti žmonėms apreikštąsias tiesas, mokyti doros, reikalui esant bausiti, prižiūrėti ir sergėti sielas, jas maitinti, stiprinti ir gydyti, duoti gerą pavyzdį, melstis už juos, garbinti Dievą ir nešti už juos atnašas Dievui.

Iš šitų pareigų darosi aišku, kokios atsakomybės gula ant kunigų pečių, koks šventumas iš jų reikalaujama, kokių skaitumų, meile, pasižeminimu, mokslu, uolumu ir pavyzdingumu turi atsižymėti kunigai! O ypač, kad priešai, kurių yra devynios galybės, yra gudrūs, galingi ir užpuldinėja visų pirma ganytojus, kad, juos sunaikinus, lengviau galėtų išblaškyti ir visą bandą! Iš viso tai darosi aišku, kodėl Išganytojas taip kartais meldėsi į Tėvą už kunigus.

Jei Išganytojas buvo taip susirūpinęs kunigais, tai jau aišku, jog jie kuolabiausiai rūpėdavo ir rūpi ir Švenčiausiajai Panelėi Marijai. Gi Ji būdama geriausia Dievo Motina, gyvendavo savo Sūnaus gyvenimu, džiaugdavosi Jojo džiaugsmu, liūsdavo Jojo skausmu ir nuliūdimu, rūpindavosi visu tuo, kas rūpėdavo Jam. Taigi, Ji dar gyvendama ant žemės, Jėzui dangun užžengus, rūpindavosi Apaštalų darbais, pati nertai duodama jiems patarimų, kaip tai sako

apie tai tradicija (senuolių pasakojimai). O patekusi dangun, Ji nesiliauna besimeldžiusi už visą dvasiškiją: popiežius, vyskopus, kunigus neretai, kaip tai regime iš šventųjų gyvenimo, jiems pasirodydama, gelbėdama!

Antra vertus, ir dvasiškija, pradėjus nuo Apaštalų laikų iki šiaidienai, atiduodavo ir atiduoda Jai didžiausią pagarbą, kaip kad savo ypatingai Užtartytojai ir Globėjai, ir pati besimeldama į Ją, ir sekdamą Jos pavyzdžiu, kadangi tarp Marijos ir kunigijos yra nemaža panašumo.

Dievo Motina, tam tikra prasme, buvo atlikusi kunigijos darbą, būtent: kaip kad kunigas aukoja Aukščiausiam Jėzų Kristų per šv. Mišias, taip ir Dievo Motina paaukoko savo Sūnų Didžiajame penktadieny, kartu su Juo dalyvaudama atpirkime.

Kaip kad kunigas per iššventinimą per vyskupą gauna Šventosios Dvasios malonių, taip lygiai ir Švenčiausioji Motina įgijo malonių pilnybės per Apreiškimą ir Sekmines. Kaip kad kunigams yra pavestos žmonių sielos, iš kurių jie turi atsiskaityti Dievui, taip lygiai ir Jai Jėzus, kabodamas ant kryžiaus pavedė žmoniją, kaipo Jos savus vaikus. Kaip kad kunigai pasižada tarnauti vien tik Dievui skaistybėje ir paklusnume savo vyriausybei, taip lygiai ir Švenčiausioji Panelė Marija buvo pasiaukojusi tarnybai Dievui ir išgyveno skaistybėje ir paklusnume visą savo gyvenimą!

Taigi, nėra ko nustebti, jei dvasiškija iš pat savo gyvavimo pradžių Ją gerbdavo

daug daugiau už visus kad ir didžiausius šventuosius taip vadinamu garbės garbinimu, meldavosi į Ją ir žmonėse stengdavosi skleisti šią pagarbą Jai.

Jauni levitai su giliai įbrėžtais Jėzaus ir Jo Motinos paveikslais širdy subrėsdavo ir subrėsta į tokius šventuosius Leonus, ir Grigalius, Ambrosius ir Augustinus, tokius Jeronimus ir Tamus Akviničius, į tokius Bernardus ir Dominikus ir tūkstančius kitų šventų popiežių, vyskupų ir kunigų didvyrių, kurie su Jėzaus vėliava vienoje rąkoje, o Švenčiausios Panelės Marijos antroje drąsiai žygiuodavo ir žygiuoja per šio pasaulio karą laukus sau pavestųjų avelių priešaky, atplėsdami jas nuo šio pasaulio monų, pakeldami į dangiškas aukštybes ir paklupdydami prie visatos Motinos sosto!

Šitoksai kunigų gerbimas Švenčiausios Panelės Marijos yra taip glaudžiai susijęs su kunigų dorumu ir ištikimumu, kad galima drąsiai tvirtinti, jog kunigas, kurs negerbia Švenčiausiojo Dievo Motinos, yra ne kunigas, bet atskalūnas!

Patį istorija mums parodo, jog visi atskalūnai ir eretikai visų pirma nepripažindavo ir nepripažįsta reikalo tinkamai pagerbti Švenčiausios Dievo Motinos. Negana šio! Jie dar visų pirma stengiasi išniekinti Ją! Dėlto tai jie žūsta ir kitus traukia pražūtinį Deja! Antra vertus, kaipgi laimingi tie dvasininkai, kurie ir patys šliejasi prie tos dangaus Motinėlės ir savuosius klupdo prieš Josios saldžiausiąją motiniškąją širdį!

AMŽINOJI ADORACIJA

Įėję bažnyčion mes klaupiamė prieš altorių, kuriame randasi Švenčiausis Sakramentas; nulenkę galvą kalbame: "Garbiname Švenčiausiąjį Sakramentą Viešpaties mūsų Jėzaus Kristaus tikrąjį kūną ir kraują..."

Tais trumpais žodžiais mes pareiškiamė, kas yra tai, ką mes vadiname Švenčiausiu Sakramentu. Giliau tiesos apibudinti nėra galimybės. Čia



viskas pasakyta, visiems aišku — suprantama. Šv. Sakramentas yra centras viso pasaulio, iš kurio viskas išeina ir į kurį viskas kreipiasi. 'Visa per Jį padaryta, ir be Jo nepadaryta nieko iš to, kad padaryta' (Šv. Jon. I, 3-5). Katalikai tą tiesą suprasdami atiduoda giliausią pagarbimą Šv. Sakramentui: pamaldos bažnyčioje, iškilmingos procesijos, pasauliniai Eucha-

ristiniai kongresai — tai liūdi-ja. Be to mekas nesigaili aukų, kad turėti puikiausias bažnyčias, išpuošti altorius, naudoti brangius aukso indus ir t.t. Jeigu šiandien Išganytojas pasirodytų mūsų tarpe, jeigu atsivertų dangus ir pamatytumėm Jį pilname Majestote, tai vargiai begalėtumėm pareikšti didesnę pagarbą.

Bet-gi su skausmu reikia pažymėti, kad dar ne visi gerai pažįsta savo Išganytoją. Daugelis, nors ir nešioja garbingą kataliko vardą, kelia maištą prieš Jį, paniekina ir šmeižia Jo bažnyčią, o kas baisiausiai, nepažindami tiesos, piktžodžiauja. Taip pasielgdami patys žūsta ir daro skriaudą bažnyčiai ir visam mistiškam Išganytojaus Kūnui. Kas-gi darytina mum katalikams? Nieko kito, kaip tik skriaudas padarytas Išganytojui išlyginti, arba permaldauti.

Kadangi mūsų laikais skriaudas Išganytojui ir Jo bažnyčiai iš priešų pusės didėja, tai reikalinga, kad ir permaldavimas padidėtų, kad išlaikius lygsvarą. Nelaimė tam kraštui, kur piktenybės užplūsta, o nėra atsparos. Tat reikia mums visiems arčiau ir labiau glaustis prie Šv. Sakramento.

Išganytojas pasiliko tarpe mūsų Šv. Sakramente, kad Jam kaipo atpirkėjui ir karaliui atiduotume priklausantį pagarinimą, dėkotumėm už gautasias malones, išpra-

šytumėm naujų ir, ant galo, permaldautumėm už savo silpnybes ir visų kitų klaidas, nes visi priklausome mistiškam Išganytojo kūnui.

Šv. Tėvas vienai, atsilankiusiai po Eucharistinio Kongreso, maldininkų grupei pasakė: “Iš Eucharistinio judėjimo aš laukiu ir matau pilną atsinaujinimą krikščioniško gyvenimo”.

Reikšmingus žodžius Jo Šventenybės katalikiškas pasaulis suprato, kad labiau ir karščiau garbinti Šv. Sakramentą jau nuo seniai visuose kraštuose ir didesniuose miestuose įvestą Amžinoji Adoracija — tai reiškia ten nuolatiniai — dieną ir naktį išstatytas ir adoruojamas Šv. Sakramentas. Lietuvoje taipgi tą trūkumą norima papildyti ir jau einame prie įkūrimo Amžinosios Adoracijos. Beabejo tas prisidės prie tikybinio atgimimo mūsų brangios tėvynės.

Šiomis dienomis gavau laišką nuo J. E. vyskupo T. Matulionio. Jo Ekscelencija rašo: “1938 metai yra Lietuvoje daugelio jubiliejų metai. 550 m. nuo įvedimo krikščionybės Lietuvoje, 325 m. nuo Dievo Motinos apsišviškimo Šiluvoje, 20 m. nuo Lietuvos Nepriklausomybės. Visi paminėti jubiliejai norima tinkamai apvaikščioti ir kuo nors pažymėti, įamžinti. Vienas tokiu būdu numatyta įvesti pirmąją Lietuvoje Amžinąją Šve-

nčiausiojo Sakramento Adoraciją, kaip padėką Viešpačiui Jėzui už suteiktą Lietuvai krikšto ir Nepriklausomybės atgavimo malones, kaip ekspiaciją už mūsų tautos klaidas ir kad išmelsti Lietuvai gražią ateitį. Tam tikslui numatyta panaudoti Šv. Mykalojaus, Seserų Benediktinių bažnyčią, kaip tokiam dalykui tinkamiausią, pačiame centre mūsų laikinos sostinės. J. E. Metropolito J. Skvirecko pritarimas, sutikimas ir palaiminimas jau gautas. Prieš pradėsiant Amžinąją Adoraciją būtinai reikia padaryti kapitalinį bažnyčios remontą, iš oro ir iš vidaus pusės ir tinkamai įrengti ir papuošti. Remontui reikia nemažai lėšų”.

Iš vyskupo laiško matome kad įkūrimui Amžinosios Adoracijos Lietuvoje trūks tik lėšų. Kadangi plačioji visuomenė labai palankiai sutiko žinią apie įkūrimą Amžinosios Adoracijos, reikia pasitikėti, kad susiras ir rėmėjų. Jeigu kas iš malonių skaitytojų panorėtų prisidėti prie to Amžino paminklo, atmindami, kad per visus laikus bus minimi maldose tie, kurie prisidės prie įkūrimo tos Amžinos Adoracijos. Aukas malonėkite siųsti J. E. vysk. T. Matulioniui, Benediktinų gatvė 4, Kaunas, Lietuva; arba kunigui A. Linkui, 12259 Emerald Ave., Chicago, Ill.

Kun. D. Mikšys

Kun. A. T. (Samata)

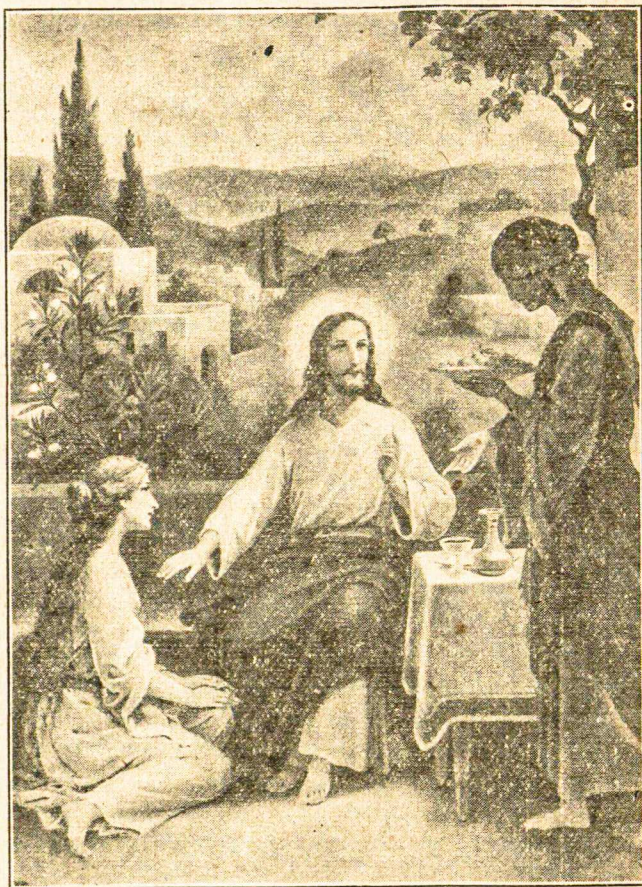
Marija Magdalena Nusidėjėlė Ir Šventoji

Vieną dieną Dieviškasis Išganytojas prikėlė našlės iš Naimo sūnų. Sujaudinti dėl jaunikaičio prikėlimo iš numirusių ir dėl Jono pasiuntinių atėjimo pas Jėzų, naimiečiai susilaukė dar kitų įvykių, kurie jų mieste įvyko ir yra aprašyti šv. Luko evangelijoje.

Štai, vienas farisiejus, vardu Simonas, prašė Išganytoją pas save. Smalsumas ir žingeidumas daugiau žinoti apie Didežio Pranašo majestotingą asmenybę tur būt paragino jį kviesti Jėzų į vaišes. Tačiau, iš puikybės ar dėl baimės iš žydų pusės, fariziejus šaltai priėmė Viešpatį. Viešo priėmimo išgyvenusios apeigos buvo apleistos; ten niekas Svečio pabučiavimu nepasveikino, nebuvo nė vieno, kas apiplautų Jam kojas; nieks nepasiūlė aliejaus patepti Jo galvai.

Jėzus nieko neištarė prieš tokias šaltas priimtaves namuose to, kurs Jį prašė pas save į vaišes. Įėjęs į vaišių salę, Jis atsisėdo prie stalo. Primityviškuose laikuose ebrajai, sekant anų dienų rytiečių paprotį, valgydavo sėdėdami ant ragažų perdėtomis kojomis viena ant kitos; bet vėlesniais laikais, jie metė tą paprotį, prisiimdami graikų ir romėnų būdą, būtent: nuimdavo nuo savo kojų sandalus, palikdavo prie durų, ir įėję į vidų, ant kairios rankos atsišlodavo kanapose, o dešine ranka imdavosi valgyti.

Kuomet vaišių salės durys atsidarė visiems svečiams, buvo priprasta, kad žiūrovų minia laisvai apstodavo apie stalą ir svečius, ir prisižiūrėdavo ką valgo ir klausydavosi ką kalba. Susidėmėjusių žiūrovų tarpan atbėgo viena moteriškė, kuri visame mieste buvo žinoma iš savo palaidaus gyvenimo. Išgirdusi, kad Kristus atėjo į to miesto dalį, ji paskubo į parisiejaus namus, įsirengusi puošniais ir turtiniais rūbais ir nešdama tepalo alebastrinį indą. Ji veržė-



si pro minią, ir taip dasigavo prie Jėzaus.

Čia kada ji puolė ties Mokytojo kojomis, ašaros pasipylė iš jos akių; ji šluostė jas savo plaukais ir bučiavo, o atidariusi tepalo alebastrinį indą, tepė jas kvepiančiu tepalu.

Parisiejus Simonas, kurs buvo Jėzų pakvietęs į vaišes, nuo stalo kitos pusės su panieka žiūrėjo į tą moteriškę. Nė jos apgailestavimas praeties nuodėmingo gyvenimo, nė sielvartas, nė ašaros, nė nuoširdus ir atviras pasielgimas — nepajudino parisiejaus užkietėjusios širdies; jis toje moteriškėje galėjo tik matyti vien nusidėjėlę, nupuolusį ir nepakenčiamą tvarinį, kurio mažiausias palietimas paliktų baurią dėmę. Ir parisiejus buvo dideliai nustebintas, dėl ko Jėzus neatstūmė jos nuo Savęs, kaip kad

būtų padaręs jis arba kitas parisiejus iš paniekinimo ar neapykantos.

Ir parisiejus kalbėjo pats sau vienas: "Jei šitas būtų tikrasis Pranašas, juk žinotų, kas ir koki yra ta moteriškė, kuri prisiliečia Jo, nes ji nusidėjėlė". Tie žodžiai nebuvo garsiai ištarti, bet tokį farisiejaus didelį nusistebėjimą patėmijo visi sėdėjusieji prie stalo, ir iš jo akių galėjo išskaityti jo panieką dėl nelaimingos nusidėjėlės.

Jėzus, žinodamas farisiejaus mintis, atsiliepė, tardamas:

"Simonai, turiu tau šį tą pasakyti".

Farisiejus Simonas tarė:

"Gerai, Mokytojaui, sakyk!"

Ir Jėzus pradėjo:

"Vienas skolintojas turėjo du skolininku: vienas buvo jam skolingas penkis šimtus denarų, kitas penkias dešimt. Neturint jiedviem iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Tat, katras labiau jį myli?"

Farisiejus Simonas, nepermatydamas, ką Jėzus norėjo tuomi nurodyti, greitai atsakė:

"Manau, kad skolintoją labiau myli tas, kuriam daugiau dovanojo".

"Teisingai sakei", Jėzus tarė farisieju.

Ir po to, Jėzus atkreipė Savo akis į nusidėjėlę, kuri klūpojo prieš Jį. Susirietus ties Jo kojomis, ji dar liejo graudžias ir karčias ašaras, tas ašaras, kurias vėliau šv. Augustinas pavadino širdies kraujumi. Nuolanki ir atsidavusi, greičiau, nekaip farisiejus Simonas suprato, kad Jėzus kalba apie skolas ypatingai taikė į ją. O Mokytojas dar kreipės į tą nusidėjėlę; tęsdamas kalbą, ir klausdamas farisiejų:

"Simonai, ar matai šitą moteriškę?" "Aš įėjau į tavo namus; tu nedavei vandens mano kojoms, šita gi laistė mano kojas ašaromis—ir šluostė savo plaukais. Tu manęs nepabučiavai; šita gi, kaip tik įėjo, nesiliovė bučiavusi mano kojų. Nepatepei aliejumi mano galvos, šita gi patėpė tepalu mano kojas. Todėliai šakau tau: atleidžiama jai daug nuodėmių, nes ji daug mylėjo. Kam gi mažiau atleidžiama, tas mažiau myli".

Dieviškojo Mokytojo Širdis persipildė tuo dovanojimu, kuriuo dabar atleido jai, į kurią žiūrėta kaip į niekingiausią tvarinį, į kurią atsižvelgta kaip į nupuolusią ištvirtėlę ir nusidėjėlę. Ne kaip stambeldija, kuri

ją būtų pasmerkusi gėdos gyvenimui, Jėzus į ją pažvelgė su tokia gilia ir tyra meile, kad nė patys farisėjai nedrįso piktai apie Jį manyti. Tada Jėzus pakėlė ją nuo žemės, ir nors jai negražino nekaltybės gėlės, kuri kartą sunaikinta ir daugiau nebežydi, visgi Jis ją apvainikavo atgailetaujančia garbe, atplėdęs vainiku, ir atsisteisusios sielos didėle meile.

Ir tas dievingasis atleidimas, ta meilės ugnis — taip karštai ir galingai kurenosi tos nelaimingos nusidėjėlės širdyje, kad ji tapo laisva nuo daug papildytų nuodėmių, nes "atleidžiama jai daug nuodėmių, kadangi ji daug mylėjo". Tat, Jėzus turėjo vien apreikšti tą stebuklą, kurį malonė joje padarė, tarant ašarose paskendusį moteriškėi:

"Tau atleidžiama nuodėmės".

Taip ištarti žodžiai, kurie vieną kartą sukėlė Sanhedrino narius, ir jie buvo pasipiktinę, o čia tarp Naimo farisiejų pakilo šventoji pagarba ir bailingas nustelbimas, ir jie ėmė sakyti patys sau: "Kas yra tasai, kurs ir nuodėmes atleidžia?"

Tačiau, Jėzus, visas atsidavęs paguosti atgailotoją, dabar rūpinosi tobulai baigti jos atvertimą, ir davęs jai pažinti beribį Savo pasigailėjimą ir beribę meilę, ir priimdamas jos tvirtą užganapadarimą, tarė:

"Tavo tikėjimas išgelbėjo tave". Ir ją dar padaršino išganingais žodžiais: "Eik ramybėje!"

Ir atleista nusidėjėlė išėjo Viešpaties ramybėje, kad niekada daugiau nebeatsiduoti kūniškoms linksmybėms; ir nuo tos valandos ji visą pasaulį nustelbė tvirtu ir galingu pasiryžimu atgailoje praleisti savo gyvenimo dienas.

Ta nusidėjėlė moteriškė, kurios vardo šv. Lukas nemini savo evangelijoje, buvo niekas kitas kaip tik Marija Magdalena. Nors Šventame Rašte nėra nieko tiesioginio patvirtinti tą faktą, tačiau tai patvirtina Bažnyčios garbingi padavimai; prie to dar prisideda ir žydų rašytojai, kurie liūdija tam tvirtinimui. Sekant visų jų tvirtinimus, tai Naimo nusidėjėlė ir atgailotoja, Marija iš Magdalės, ir Marija, Lozorius ir Mortos sesuo, yra vienas ir tas pats asmuo.

Lė jos nuodėmingos praeties nieko tikro

negalima pasakyti, išskyriant dviejų legendų iš Talmudo, kurios kalba apie Marijos nepaprastą gražumą, apie jos dailių plaukų populiarumą, apie jos didelį turta ir klasas. Jos vyras, vardu Pappas, Judo sūnus, buvo teisėjas, kurio pavydas buvo taip didelis, kad kuomet apleisdavo namus, jis norėdavo ją laikyti įkalintą namų viduje. Gyvybės pilna ir mitri žydė netrukus atsiskyrė nuo nepakenčiamo savo vyro, savo turta sujungė su vienu linksmu karininku iš Magdalės, ir jam bendravo į Naimą, kur ji atsidavė nepažabotai laisvei, ir vedė palaidū ir ištvirkusį gyvenimą. O kadangi Marija į Naimą atėjo iš Magdalės miesto, dėl to ji buvo žinoma Magdalenos vardu.

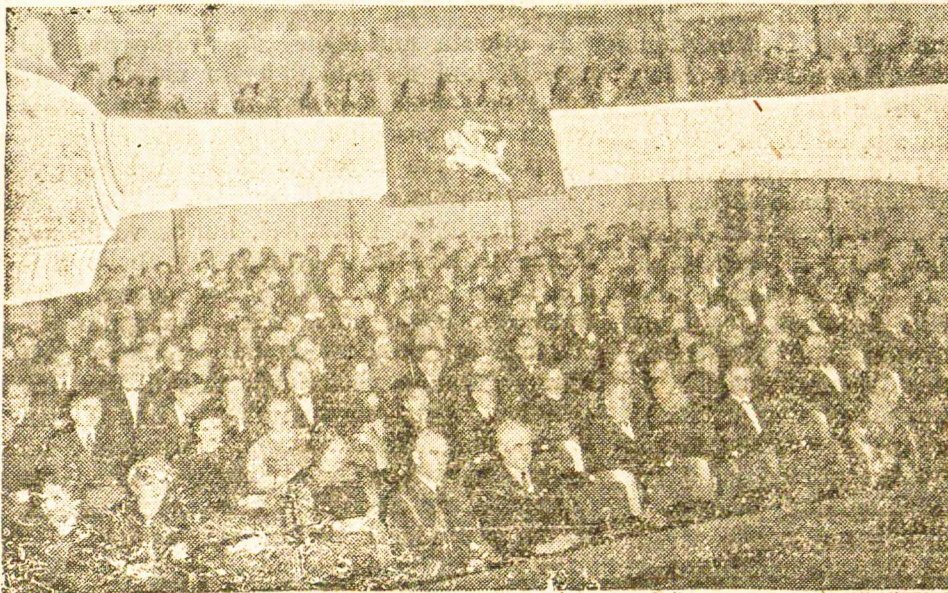
Nėra abejonės, kad Jėzus ją matė Naime, ir čia pabudino jos širdį prie gailesčio ir atgailos dėl nuodėmingo gyvenimo praeities. Tereikėjo pratarti keltą žodžių, ir ji ašaromis apsiliejo ir puolė ties Jėzaus kojomis. Ir nuo tos dienos Bažnyčios Tėvai ir Doktorai ieško jos esimo ženklų, kuomet ji sekė Išganytoją. Ji yra tarp galiliejiečių moterų, kurios ėjo paskui Jėzų, ir Jam tarnavo. Betanijoje, ji sėdi ties Viešpaties kojomis tylioje kontempliacijoje; netrukus ją mato arti Lozorius karsto, paskui Simono namuose, ir galutinai Kalvarijoje, ir ties Šventuoju Kapu, ir visur, kur tik ji galėjo eiti

tuo keliu, kuriuo ėjo Jis, kurs ją išganė. Ir dėl jos tokio atsidavimo ir nenustojančios meilės savo Mokytojui ir Išganytojui, Jėzus atlygino jai, nes po Garbingojo Prisikėlimo iš numirusių pirmąjį kartą jai pirmutiniai pasirodė majestotingoje ir dieviškoje garbėje.

Ką evangelija nemini apie Marija Magdalena, tai pasako Katalikų Bažnyčios neklaidingi ir garbingi padavimai... O iš šimtmečių prityrimo, žinome, kad Marija Magdalena nesuskaitomiems nusidėjėliams yra jų atsiuvertimo veidrodis. Sekant jos pavyzdį, nusidėjėlių nesuskaitoma daugybė praeituose amžiuose atsivertė ir įėjo į amžinąjį gyvenimą. O ateityje, tie nusidėjėliai, kurie paseks Marijos Magdalenos gailesčio ir atgailos gyvenimą, taip pat bus išganyti. Dėl to, Katalikų Bažnyčia ją iškelė į šventųjų tarpą, ir dėl to katalikiškasis pasaulis dideliai gerbia Šv. Mariją Magdalena.

“Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutėlių, kuris į mane tiki, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilumoje.” (Mato XVIII, 6).

Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšriji vilkai. (Mato 7, 15).



Lietuvos valstybinės literatūros premijos įteikimo iškilmės Kaune, Valstybės teatro rūmuose.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

66 Metai Kaip Kunigauja

Bourges, Prancūzija. — Jo Ekscelencija, vyskupas Povilas Lecour atšventė savo 90 metų amžiaus gimimo dieną. Nors jau gerokai pasenęs, bet vyskupas tebevyskupa. Jau 66 metai kaip jis kunigauja, o 32 metai, kai buvo paskirtas vyskupu.

Surengta Puota Neturtingiems Vaikams

Meksika. — Vietos kunigai (Meksikos mieste) surengė puotą neturtingų šeimų vaikams. Dalyvavo apie 100 vaikų. Prieš dienos iškilmes buvo vaikų šv. Mišios.

6,000 Policijantų Priėmė Šv. Komuniją

New York, N. Y. — Kaip yra paprotys kas met, tai ir šiais metais policijantu šv. Vardo draugija bendrai priėmė šv. Komuniją. Dalyvavo apie 6,000 policijantų. Jų priešakyje ėjo aukšti policijos valdininkai. Šv. Komunija buvo priimta šv. Patrieijaus katedroje.

Reikia Pasportų Išklaustyti Šv. Mišių

Saarbrucken, Vokietija. — Prancūzų valdžia stato bažnyčia Leidingene mieste išspręsti tarptautini klausima. Vokiečių - Prancūzų sienos perskelia miestą per vidurį ir to miesto dabartinė bažnyčia yra vokiečių šalyje. Vadinasi, tie prancūzai — parapijiečiai, kurie nori išklaustyti šv. Mišių, turi turėti pasportą.

“Veronikos Skraistė” Vaidino 750 Kartų

Union City, N. J. — Prieš Velykas buvo suvaidintas “Veronikos Skraistė” vaidinimas, kuris jau 24 metai kaip pasijonistu statomas. Iš viso, jau 750 kartų kaip tas “Kristaus Kančios” veikalas yra statomas. Vaidinime dalyvauja apie 300 vaidintojų.

Nauji Pašto Ženkilai

Rio De Janeiro, Brazilija. — Brazilijos valstybė neužilgo išleis naują pašto ženklą, kuris turės vienuolio Pranciškaus Polheto paveikslą. Šis vienuolis pradėjo kavos pramonę šitoje valstybėje. Be to, Ispanija išleis tris naujus pašto ženklus, kurie atvaizduos tris dideles Covadongo, Palma ir Leono katedras.

Kinietis Kunigas Gavo Mokslo Laipsnį

Paryžius, Prancūzija. — Kunigas Bede Chang Cheng-ming įsigijo daktaro mokslo laipsnį. Jis studijavo per 7 metus Sorbono universitete. Kunigas daktaras parašė mokslo darbą apie kiniečių raidžių atsiradimą.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Mini 20 m. Klebonavimū.

Chicago, Ill. — Šiomis dienomis kun. Ignas Albavičius mini 20 metų klebonavimo sukaktį. Ta proga parapijiečiai surengė pagerbimo ir išleistuvių puotą. Gerb. kun. Albavičius šiais metais vyksta į Lietuvą trumpai payiešėti.

Parašė Knygą

Amsterdam, N. Y. — Šiomis dienomis išėjo iš spaudos Amerikos lietuvių rašytojo ir poeto nauja knyga “Tikėjimo Skydas”. Knyga yra storoka, turinti su viršum 300 pusl. Kunigas rašytojas toje knygoje yra darniai ir kruopščiai surašęs Kristaus Mokslo pagrindus.

LRKSA 51-mas Seimas

Wilkes-Barrè, Pa. — “Garso” pranešimu gegužės mėn. 9 — 12 dd., 1938 m., įvyksta L. R. K. S. A. 51-mas seimas. Seimas yra šaukiamas Pittsburgh, Pa. Pamaldos bus šv. Kazimiero parapijos bažnyčioje.

Remkite Pirmosios Amer. Liet. Marianapolio Kolegijos Naują Statybą!

AUKAS SIUSKITE ŠIUO ADRESU:

Kunigas JONAS K. NAVICKAS, M.I.C. — Marianapolis College — Thompson, Conn.

ALP 2272

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Knygų Paroda

Panevėžys. — Kat. Vyrų S-gos Senamiesčio par. skyrius, norėdamas paskleisti parapijiečių tarpe gerų knygų, parapijos salėje suruošė knygų parodą. Sumanaus ir uolaus Šv. Kazimiero Dr-jos Panevėžio knygyno vedėjo rūpesčiu parodą buvo gausi knygomis, kurios buvo gražiai išstatytos ir visos su kainomis. Parodą aplankė daugelis sodiečių ir miestiečių. Knyga jau pradeda skverbtis į sodiečių šeimas.

Įsisteigė Mokslo Brolija

Žem. Kalvarija. — Vasario 20 d. Krikščioniškojo mokslo Brolija padarė savo pirmą susirinkimą. Žmonių prisirinko labai daug. Čia buvo nurodyta šios brolijos svarba ir nauda. Kadangi negaunamas leidimas Vysk. Valančiaus Liaudies universitetui atidaryti, tai ši brolija pasiryžo daryti susirinkimus šeštadieniais 17 (5) val. Bus aiškinamas Bažnyčios mokslas.

Pradės Bažnyčios Remontą

Rietavas. — Balandžio mėn. pradžioje bus pradėta remontuoti Rietavo bažnyčia. Bažnyčios vidus ir išorė bus kapitališkai atremontuota ir dekoruota. Įvesta ventilacija. Šis remontas kaštuos apie 25,000 lt. Didelę dalį šios sumos jau paaukojo parapijiečiai, o inteligentai — tarnautojai paaukojo po 5 nuoš. mėnesinės algos. Tačiau dar ir dabar aukos gausiai plaukia.

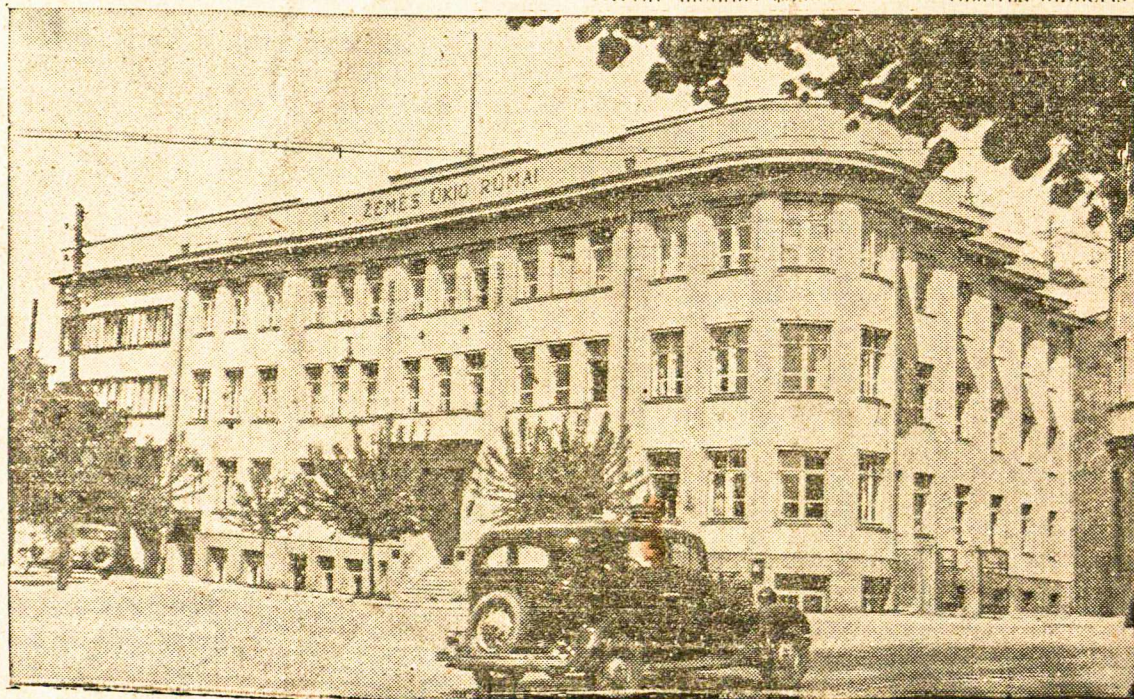
Turės Gražią Bažnyčią

Punia. — Punioje jau ketvirti metai, kai statoma pradžios mokykla. Mokyklos statymas vyksta lėtu tempu (platumu) todėl, kad apskrities savivaldybei mokyklų statybai stinga lėšų. Galop šiemet šią mokyklą pasiryžta galutinai įrengti. Visi galutinio įrengimo darbai atiduoti iš varžytinių rangovui, kuris darbus pradėjo vykdyti. Mokykla mūrinė, kurioje laisvai galės talpintis 6 skyriai.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c



Lietuvos Žemės Ūkio Rūmai Kaune.